

или документ који садржи норме); и ц) извор настанка права као процес стварања норме којој правни поредак признаје такву способност.<sup>3</sup>

## 2. СТАНДАРДНИ ИЗВОРИ УСТАВНОГ ПРАВА

За модерне државе у свету је карактеристично постојање бројних и разноврсних извора уставног права. Тако се појављују у већини данашњих држава извесни општи правни акти као стандардни извори уставног права, док се за неке друге то не може рећи, јер су по својој природи особени и одударају од ових стандардних пошто се не појављују у свим земљама. У најстрожем смислу, под изворима уставног права се подразумевају само општи акти који садрже правне норме најјаче снаге и који се доносе од највише (уставотворне) власти. Сви други акти који немају то својство и такву правну снагу или нису донети од уставотворне власти не би могли да се сматрају изворима уставног права у формалном смислу. Такви акти, односно такав акт је пре свега устав јер га доноси уставотворна власт по посебном поступку и он има највећу правну снагу. Изузетно то могу да буду још само уставни закони јер су то такође акти слични уставу с обзиром да су донети од стране уставотворне власти и по поступку по коме се доноси и сам устав. То опет значи да акти неких других власти, пре свега извршне не могу по томе да буду извор уставног права без обзира да ли регулишу уставну материју или не. То је зато што су по формално-правном критеријуму само акти уставотворне власти највише правне снаге, док су акти нижих власти, извршне или неке друге, мање правне снаге па немају тај ранг и не могу да се сматрају извором уставног права. Иако је то тако формално-правно, суштински се другачије прилази овом питању па се уважава и материјални, садржински приступ и критеријум код одређивања извора уставног права. По том критеријуму се уважава и полази од садржине самих аката који регулишу уставну материју с обзиром да устав по природи ствари не може да регулише целокупну уставну материју. Зато је очигледно да поред устава у формалном смислу, изворима уставног права морају да се сматрају и неки други општи акти, без обзира колико су им слични или не, јер регулишу уставну материју, ону која чини предмет самог уставног права. Отуда је уобичајено да се под стандардним изворима уставног права подразумевају следећи акти:

### а) Устав

То је у већини држава, почев од краја XVIII века, најзначајнији извор уставног права и најважнији политичко-правни документ. То је акт